

MARTIN FAHRNER

Štěstí

Štěstí

Vyšlo také v tištěné verzi

Martin Fahrner

Štěstí – e-kniha

Copyright © Druhé město – Martin Reiner, 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

一、總論。本報自創刊以來，承蒙各界人士之愛護，不勝感荷。茲因業務擴展，特遷至新址辦公。新址環境優美，交通便利，更利於服務讀者。本報將繼續秉承「公正、客觀、真實」之宗旨，為社會提供及時、準確之新聞報導。敬請舊雨新知繼續支持，不勝榮幸。

MARTIN FAHRNER

Štěstí

Druhé město, Brno 2023

© Martin Fahrner, 2023

© Druhé město — Martin Reiner, 2023

ISBN tištěné knihy: 978-80-7227-896-1

ISBN ePUB: 978-80-7227-770-4

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7227-771-1

ISBN PDF: 978-80-7227-772-8

Kapitola 1.

Je úplněk, jasno a zima, takže krystalky sněhu v odlesku září. S kamarádkou máme šátky přes obličej, ale přesto slyším její broukání. Přijela k nám už odpoledne, aby trošku rozmrzla, než půjdeme spolu na zábavu. Seděly jsme v parádním pokoji, kam normálně vůbec nesmíme, a máma nám nosila čaj. Pouštěly jsme si muziku, která byla za Němců zakázaná, a teď už zase, abychom přežily tu dechovku, co nás čeká. Když jsem šla na záchod, napadla mne legrační věc: zastavila jsem se u okna a chvíli Vlastu pozorovala. Musela jsem se smát, protože zevnitř nebylo nic slyšet, a ona v tom tichu hýbala hlavou dopředu a dozadu. Stála jsem tam hrozně dlouho, až si mne všimla, a když jsem se vrátila, chtěla se také podívat, takže vyběhla ven, zatímco já v pokoji kývala hlavou jako blázen.

Vlasta, moje spolužačka z gymplu, přijela na kole. Objevila se ve dveřích ve vatovaných kalhotách a kabátu. Byla neskutečně bachratá, takže

jsem se dala do smíchu. K tomu začala zpívat *Katúšu* a od té doby se jenom smějeme. Na chvíli nás smích přešel, když máma rozhodla, že si šaty dáme do ruksaku a půjdeme ve vaťácích i na zábavu. Záchody jsou venku, převlékneme se tam a hotovo. Takže jdeme, ale dobrá nálada se nám vrátila, broukáme si a občas dáme do rytmu i pár tanečních kroků. Pam, pam, pampadá. Popravdě vypadáme jako cvičení medvědi. Naše vesnice je na náhorní plošině nad Polabskou nížinou, takže se jí říká Pohledy. Z Pohledů do Libeciny je to asi tři kilometry. Dřív to bývalo kratší, mohli jsme jít rovnou naší alejí a pak cestou mezi poli. Ale část u Libeciny už zabral a scelil Jezeda, takže celou cestu rozoral. A chodit po zmrzlé oranici bych vám neradila.

Na místě, to znamená u záchodků na dvorku za hospodu, jsme zjistily jednu věc. Záchody byly špinavé a smrděly, protože hospodu U Dlouhů Dlouhejm znárodnili. Sice v ní dál pracovali, ale nic jim tam už nepatřilo a každý v okolí chápal, že se nebudou dřít na cizí. No nic, měly jsme na sobě punčocháče a kombiné, takže za tu chvíli určitě nezmrzneme. Poodešly jsme od záchodků trochu dál a za chvíli jsme se už hrnuly v šatech a s vaťáky v ruksacích do hospody.

Bylo zvláštní, že se všichni dívali na dveře, jako by nás čekali. Smáli se, bujaře nám mávali a pan Dlouhý se k nám hrnul se dvěma rumy. „Na zdraví,“ křičeli všichni jako pominutí, takže jsme nad tím nepřemýšlely a rovnou do sebe rum kopy, a tak nám pan Dlouhý nalil ještě do druhé nohy. Pak mne začala bolet ruka, ve které jsem držela ruksak, takže jsem se na všechno vykašlala a šla si ho prostě pověsit.

Vzápětí začala hrát kapela a lidi se otočili zpátky do sálu. Vlasta se na mne ušklíbla: „Hurá, dechovka!“ Ale nestačily jsme si ani sednout a už jsme byly obě v kole. Dva rumy a polka — svět byl rozmazaný a ještě rozmazanější. Lítal kolem mne v krásných barevných kruzích a všichni ti pánové, kteří mne drželi v náruči, mi přišli hrozně příjemní, do háje, já snad začnu mít ráda lidi!

Pak se všechno trochu ustálilo, kapela ohlásila přestávku a ke mně se naklonila Vlasta, taky s hubou od ucha k uchu. A pošeptala mi, že už ví, proč nás všichni tak vítali: převlékaly jsme se přímo pod lampou a celá hospoda byla nalepená na okně a pobaveně nás sledovala. Náhle jsem se zastyděla, otočila se ke zdi a bála se rozhlédnout po ostatních, dokud nezačala hrát kapela. Potom se ozvalo: „Smím prosit?“ Nade mnou stál kluk,

kterého jsem ještě nikdy neviděla, takže nebude z okolí. Ani z Libeciny, ani ze Střemošic, ani z Řepníků, ani... Přemýšlím, jestli se taky díval. Určitě se díval. Vlasta do mne drbne, že se červenám, ale já myslím, že toho určitě nemohl moc vidět. A on zakašle a opakuje: „Smím prosit?“

Nakonec jsem přikývla, vstala a podala mu ruku. Tu ruku už nepustil a tancovali jsme spolu celý večer, celou noc. Připadala jsem si jako Popelka, která možná právě potkala svého prince. Akorát nám k tomu nehráli valčík od Strausse, ale příšernou dechovku, a zpocení vesničani při polce malinko smrděli. Pak začala na jevišti tombola. Všichni jsme se tlačili pod pódiem a předseda zdejší partaje vyhlašoval ceny, lidi křičeli, někteří výskali radostí a jiní ve stejný okamžik nadávali. A v té tlačenci mi dal můj tanečník, který stál za mnou, ruce kolem pasu. Byl to jen nesmělý pokus a já mu pomohla. Vůbec jsem nemyslela na tombolu ani na lidi okolo, všechno se smrsklo na jedinou věc, na ty jeho ruce. Zaklonila jsem se, opřela se o něj, ruce se kolem mne ještě omotaly a já po něm zatoužila, tak hrozně jsem po něm zatoužila. Co bych za to dala, kdybychom byli sami a ruce mohly přejíždět po mém těle nahoru... a dolů. Nakonec jsem to nevydržela, ne-

nápadně jsem se rozhlédla a sama posunula jeho ruce výš.

Popravdě, díky kosticové podprsence, kombiné a šatům jsem necítila skoro nic. A on musel mít pocit, že má v ruce dva trychtýře od kropáče. Ale bylo to tak vzrušující, srdce mi tlouklo až v krku a stěží jsem popadala dech. Jako by všechno ve mně hořelo. Chvíli jsem se bála, že se zblázním štěstím, a místy se zas v duchu modlila, ať tahle chvíle trvá věčně. Ať na sobě navždycky mám jeho dlaně a ve vlasech nepřestanu cítit jeho dech. Prosím. Prosím. Prosím.

Tombola skončila, právě když se za námi ozvalo Vlastino výrazné: „Ehm! Ehm!“ Zachránila nás, protože já bych tam byla schopná stát věčně, uprostřed sálu s cizíma rukama na prsou. Vlasta mne popadla za ruku a odtáhla stranou, ani jsem se nestihla otočit. Odtáhla mne pryč, posadila ke stolu a vyčítavě mi sdělovala, že se těšila, jak si to spolu užijeme, a místo toho na ni kašlu a ona proseděla skoro celý večer sama. Je našťvaná a strká mne ke dveřím, chce domů! Zábava právě končila, lidé se hrnuli ke vchodu. Vydupala jsem si, že počkáme, až se to uklidní. Chtěla jsem se s ním ještě rozloučit, protože jsme si toho moc neřekli. Nevím ani, odkud je, nic. Nakonec se sál vyprázdnil

a já jsem v něm zůstala s protivnou Vlastou. Cestou domů jsem jí začala vyprávět, co jsem zažila, že jsem se asi zamilovala, jak to bylo úžasný, ale Vlasta jenom odsekávala a nakonec se zastavila s rukama v bok a zakřičela: „Drž už konečně hubu!“ Zbytek cesty jsme už spolu nepromluvíly. A když jsem se ráno probudila, vedle mne nespala, nebyla ani v kuchyni, i s kolem byla pryč.

U nás se vstává hodně brzo. Odjakživa. Ale teď, když všichni pacholci a děvečky od nás odešli, abychom je dál nemohli vykořisťovat, musíme zastat práci sami. Vstávám ve čtyři, a než se dostanu na osmou na gympl do Mejta, bývám tak unavená, že v lavici usínám. Po zábavě jsem měla dovoleno si přispat, ale máma s tátou vstávali normálně. Když jsem se probudila, šla jsem si najisto pro meltu s mlíkem a pro buchtu, protože v neděli dopoledne mohl kdokoli přijít neohlášeně „na besedu“. Předtím, na šestou ranní, se chodilo do kostela. A pak, ještě ve svátečních šatech, jsme přijímali bližního. Dnes u stolu seděla bába Jarošová, moje prateta z Libeciny, a než jsem si stihla nalít, vzala mne máma za ruku, otočila k sobě a zašeptala: „Co to tady slyším?“

Blbá, pitomá bába! Nevím, jestli tam včera byla, nebo jí to řekl někdo jiný. Ale té krávkě stálo

za to se sem táhnout tři kilometry v mrazu, aby mohla žalovat. Nahlas jsem to neřekla, protože jsem slušné děvče vychované ve víře. Stejně bych se nedostala ke slovu, protože máma už jede jako kolovrátek a všechno zrekapituluje otázkou: „Je to pravda?“ „Pravda co?“ „Že ses nechala osahávat cizím klukem?“ Chvíli jsem si myslela, že řeč se týkala jenom převlékání před hospodou, to mne určitě viděli všichni, ale ne při tombole, kdy mne přece nemohl vidět nikdo. Ale očividně jsem se spletla.

Nemyslete si, že jsem nějak moc ovlivněná literaturou. Ta je teď plná údernic v montérkách a dělnický prezident Gottwald už před lety hlásal, že soudružky zrovnoprávní se soudruhy. Což v jeho pojetí znamenalo, že jakmile taková soudružka odrodí, dá dítě do jeslí, aby mohla chodit do práce a z práce na schůze a pěkně budovat socialismus. A protože za práci u soustruhu bude dostávat stejně jako muž, nebude ho zas tak potřebovat a osvobozená od jeho chtíče bude kráčet ke světlým zítřkům. Ale v té době jsem si myslela, že láska je něco zvenku, co se do vás dostane, udeří jako blesk. A vy ji v sobě musíte udržet, protože podruhé už se to nemusí stát. Když je potřeba se hádat, hádejte se, když je potřeba křičet,